

Arrest

nr. 126 194 van 25 juni 2014
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X, X en X, die verklaren van Servische nationaliteit te zijn, op 25 februari 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 17 januari 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond verklaard wordt. De bestreden beslissing werd aan de verzoekende partijen ter kennis gebracht op 27 januari 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 april 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 mei 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat D. STEYVERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De eerste en tweede verzoekende partij dienden op 21 maart 2011 een asielaanvraag in.

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen nam op 8 juli 2011 een beslissing houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en van de status van subsidiaire bescherming. Tegen deze beslissing dienden de eerste en de tweede verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad). Bij arrest nr. 67 908 van 4 oktober 2011 werd het beroep door de Raad verworpen.

De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris nam op 14 oktober 2011 een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker ten aanzien van de verzoekende partijen.

Op 1 november 2011 dienden de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot voorlopig verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Op 13 januari 2014 verleende de ambtenaar-geneesheer een medisch advies.

Op 17 januari 2014 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel, Migratie, Maatschappelijke integratie en Armoedebestrijding de beslissing houdende de ongegrondheid van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Dit is thans de bestreden beslissing.

Eveneens op 17 januari 2014 werd ten aanzien van de verzoekende partijen een bevel om het grondgebied te verlaten genomen.

2. Ontvankelijkheid

Ambtshalve moet worden vastgesteld dat de derde, vierde en vijfde verzoekende partij, respectievelijk geboren op 16 april 2001, 3 maart 2002 en 19 september 2005, als minderjarigen niet over de vereiste bekwaamheid beschikken om zonder wettelijke vertegenwoordiging, een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in te stellen. Nergens blijkt uit het verzoekschrift dat de eerste en de tweede verzoekende partij handelen in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen. De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring zijn bijgevolg niet ontvankelijk in zoverre deze uitgaan van de voornoemde minderjarige kinderen (RvS 15 februari 2006, nr. 155.037).

3. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel. Tevens voeren de verzoekende partijen aan dat er sprake is van overschrijding en afwendings van macht.

Ter adstruering van hun middel zetten de verzoekende partijen uiteen wat volgt:

“Doordat verwerende partij meer geloof hecht aan een haar eigen arts -adviseur dan de behandeld arts van verzoekster sub 2; en

Dat de verzoekers attestatie overlegden van de behandeld arts en dit sedert 2011;

Dat verzoekster sub 1 in behandeling is bij psychiater Dr. S en aanzienlijke medicatie & behandelingen krijgt voorgeschreven;

Dat de arts- adviseur van verwerende partij allesbehalve objectief is en aan zijn bevindingen niet meer waarde kan gehecht worden dan aan geneesheren -specialist dewelke vertrouwd is met verzoekster sub 2;

Dat de kwalificaties/competenties dewelke de arts-adviseur heeft geenszins te vergelijken zijn met de behandelende arts van verzoekster sub 2 ;

Dat de arts -adviseur verzoekster sub 2 niet heeft onderzocht;

Dat het correct zou zijn alvorens een beslissing te nemen de bevindingen van de arts- adviseur aan verzoekers mee te delen zodoende dat repliek kon worden geformuleerd;

Dat een objectieve derde diende aangesteld te worden om uit te maken welke problemen verzoekster sub 2 ondervindt;

De motivatie is de bestreden beslissing is dan ook niet afdoende;

Doordat verwerende partij al te makkelijk verwijst naar de rapportage van haar adviserend arts en klakkeloos aanvaardt dat de behandeling en opvolging van de pathologie van verzoekster sub 2 in Servië beschikbaar is;

Dat verzoekster nochtans een verklaring heeft overgelegd waaruit blijkt dat de door Dr. S voorgeschreven medicamenten niet verkrijgbaar zijn in Servië (zie stuk 3)

Doordat verwerende partij niet alle medische attesten onderzocht heeft.

Dat verwerende partij geen rekening hield met volgende attesten van Dr. S:

- Attest 12.08.2012
- Attest 25.09.2012
- Attest 20.12.2012
- Attest 20.03.2013
- Attest 01.07.2013
- Attest 23.09.2013
- Attest 18.12.2013

Dat deze attesten nochtans werden gevoegd bij het dossier;

Doordat uit het thans bijgebracht medisch attest dd. 10.02.2014 blijkt dat er nog degelijk sprake is van de pathologie dewelke verzoekster sub 2 ondervindt;

Dat terugkeer, daar waar de oorzaak/bron van de depressie zich bevindt, allerminst mogelijk is;

Dat dan ook uit niets blijkt dat het dossier individueel werd beoordeeld;"

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing toont aan dat de bestreden beslissing duidelijk de redenen weergeeft op grond waarvan de beslissing is genomen. Er wordt verwezen naar de juridische grondslag zijnde artikel 9ter van de vreemdelingenwet en wat de feitelijke gegevens betreft, wordt aangegeven dat de 35-jarige vrouw psychiatrische zorgen behoeft in het kader van een posttraumatisch stresssyndroom met slaapstoornissen, depressie en angst. Vervolgens wordt de beschikbaarheid van de noodzakelijke medicatie en psychiatrische zorgen onderzocht en wordt eveneens een onderzoek gevoerd naar de toegankelijkheid ervan. Gezien de medische behandeling en zorgen beschikbaar en toegankelijk zijn, wordt er geconcludeerd dat er geen bezwaar is tegen een terugkeer naar het land van herkomst. Een schending van artikel 2 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 wordt geenszins aangetoond.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De verzoekende partijen betwisten dat de motivering afdoende is.

Wat de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet betreft, moet er op worden gewezen dat artikel 6 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 bepaalt dat deze "slechts van toepassing is op de bijzondere regelingen waarbij de uitdrukkelijke motivering van bepaalde bestuurshandelingen is voorgeschreven, in zoverre deze regelingen minder strenge verplichtingen opleggen". Uit een en ander volgt dat op het stuk van de motiveringsverplichting de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen een wet van suppletore aard is (RvS 30 maart 2004, nr. 129.903; RvS 27 juni 2006, nr. 160.589).

Artikel 62, eerste lid, eerste zin van de vreemdelingenwet bepaalt dat "de administratieve beslissingen (...) met redenen (worden) omkleed". Daargelaten de vraag of deze bepaling wel een motiveringsverplichting oplegt die strenger is dan deze voorgeschreven door de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, – zodat de bestreden beslissing derhalve niet zou vallen onder de toepassing van laatstgenoemde wet – kan hoogstens worden besloten dat de in artikel 62, eerste lid, eerste zin van de vreemdelingenwet bepaalde vormvereiste dezelfde draagwijdte heeft als de motiveringsplicht die de wet van 29 juli 1991 oplegt.

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

In casu dient de aangevoerde schending te worden beoordeeld in het licht van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, daar de bestreden beslissing steunt op de toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet "zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012". Deze bepaling luidt als volgt:

“§1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

(...)”

Aldus blijkt uit het bepaalde in artikel 9ter van de vreemdelingenwet dat de beoordeling van het in artikel 9ter, § 1, vermelde risico toekomt aan de ambtenaar-geneesheer die door de minister c.q. staatssecretaris is aangesteld.

In zoverre de verzoekende partijen argumenteren dat de verwerende partij meer geloof hecht aan de ambtenaar-geneesheer dan aan de behandelende arts, dient de Raad vast te stellen dat uit de voormelde wettelijke bepaling volgt dat de medische beoordeling dient te gebeuren door de ambtenaar-geneesheer die dan een advies verleent aan de verwerende partij. Het is dan ook vrij normaal dat de verwerende partij verwijst naar het advies van de ambtenaar-geneesheer en niet naar de medische attesten van de behandelende arts, nu het haar zelf niet toekomt om een medische beoordeling te maken. Zulks houdt echter geen vrijgeleide in voor de ambtenaar-geneesheer. De ambtenaar-geneesheer dient zijn advies te baseren op de stukken die door de verzoekende partijen werden overgemaakt en dit zijn net de attesten van de behandelende arts. Het is echter niet zo dat wanneer de ambtenaar-geneesheer tot een andere beoordeling komt van de medische problematiek dan de behandelende arts dat zijn advies niet correct of onredelijk zou zijn. Evenwel moet dan uit het advies of uit de stukken van het administratief dossier blijken waarom hij tot een andere beoordeling komt. *In casu* dient te worden vastgesteld dat het betoog van de verzoekende partij dat de ambtenaar-geneesheer niet dezelfde kwalificaties heeft dan de behandelende psychiater en dat de verzoekende partij niet werd onderzocht niet dienstig is, nu uit het advies van de ambtenaar-geneesheer blijkt dat hij de diagnose en de door de psychiater voorgestelde behandeling niet tegenspreekt. Integendeel, hij weerhoudt de aangegeven diagnose en de voorgestelde behandeling en zorgen en onderzoekt of deze kunnen verkregen worden in het land van herkomst.

Met dit betoog tonen de verzoekende partijen geenszins aan dat de motivering niet afdoende zou zijn.

Vervolgens verwijzen de verzoekende partijen naar een verklaring die zij hebben voorgelegd waaruit blijkt dat de medicatie die door de psychiater werd voorgeschreven niet beschikbaar is in Servië.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat de verklaring die de verzoekende partijen bij hun verzoekschrift voegen niet terug te vinden is in de stukken van het administratief dossier.

Hoe dan ook heeft de ambtenaar-geneesheer een onderzoek gevoerd naar de noodzakelijke medicatie en dit op basis van de stukken die werden voorgelegd. Zo wordt in het advies van 13 januari 2014 het volgende gesteld:

“(...) In betrokkenes lopende medicamenteuze behandeling zoals vermeld in het medisch getuigschrift van 12/04/2012 noteren we Deanxit (farmaceutische stof flupentixol + melitracen: een antipsychoticum + een antidepressivum), Venlafaxine 75 mg 2/dag (farmaceutische stof venlafaxine: een antidepressivum) Alprazolam 0,5 mg (farmaceutische stof alprazolam: een benzodiazepine die gebruikt wordt als

anxiolyticum / een geneesmiddel dat de angst en onrust vermindert), Doctrazodone 100 mg (farmaceutische stof trazodon: een antidepressivum), Risperdal 2 mg (farmaceutische stof risperidon: een antipsychoticum) en Seroquel XR 200 mg (farmaceutische stof quetiapine: een antipsychoticum). Zij kreeg verder ambulante psychiatrische opvolging bij Dr. S.

(...)

Informatie afkomstig uit een databank van humane geneesmiddelen van het Medicines and medical Devices Agency of Serbia (ALIMS) bekomen via <http://www.alims.gov.rs/eng/> en geraadpleegd op 03/01/2014): o.a. Alventa (farmaceutische stof Venlafaxine), Helex (farmaceutische stof alprazolam), Trittico retard (farmaceutische stof trazodon), Rispolept (farmaceutische stof risperidon) en Kventiax (farmaceutische stof quetiapine) komen hierin voor. Over flupentixol + melitracen werd in deze databank geen informatie gevonden, doch andere antipsychotica en andere antidepressiva komen er wel in voor bv. Clopixol (farmaceutische stof zuclopenthixol: een antipsychoticum) Englonyl (farmaceutische stof: Sulpiride een antipsychoticum), OlanzEP (farmaceutische stof olanzapine: een antipsychoticum), Triamyl (farmaceutische stof amitriptyline: een antidepressivum), Anafranil (farmaceutische stof clomipramine: een antidepressivum), Mirzaten (farmaceutische stof mirtazapine: een antidepressivum) Uit deze informatie blijkt dat een medicamenteuze behandeling met antipsychotica (risperidon, quetiapine en andere), antidepressiva (venlafaxine, trazodon en andere) en alprazolam beschikbaar is in Servië; indien gewenst en op voorschrift van de behandelende arts kan flupentixol + melitracen vervangen worden door een ander antipsychoticum al dan niet in combinatie met een ander antidepressivum: bv. zuclopenthixol (een antipsychoticum), sulpiride (een antipsychoticum), olanzapine (een antipsychoticum), amitriptyline (een antidepressivum), clomiparine (een antidepressivum), mirtazapine (een antidepressivum).

Psychiatrische zorgen (ambulant en via hospitalisatie) zijn beschikbaar in Servië”

In het administratief dossier zijn de stukken terug te vinden waarop de ambtenaar-geneesheer zijn advies heeft gebaseerd en de Raad stelt vast dat de bevindingen van de ambtenaar-geneesheer hun grondslag vinden in deze stukken. Aldus kan vastgesteld worden dat het advies van de ambtenaar-geneesheer niet kennelijk onredelijk is. Zoals aangegeven zijn er twee farmaceutische stoffen die betrekking hebben op een antipsychoticum + antidepressiva niet terug te vinden, doch blijkt dat er tal van andere antipsychotica en antidepressiva voorhanden zijn. Uit de voorliggende medische attesten blijkt nergens dat deze twee farmaceutische stoffen niet zouden kunnen vervangen worden. Ook de verzoekende partijen tonen zulks niet aan. Zij beperken zich ertoe te verwijzen naar een verklaring, welke niet aan de verwerende partij bekend was zodat deze er hoegenaamd ook geen rekening mee kon houden, waarin staat dat seroquel, fluanaxol en sipralax niet bestaan. Zelfs al zou deze verklaring zijn overgemaakt, *quod non*, dan nog dient vastgesteld te worden dat seroquel wel voorkomt op de lijst van bestaande medicatie zijnde onder een andere benaming nl. Kventiax. Wat de andere twee geneesmiddelen betreft, worden deze zelfs niet vermeld op de voorliggende medische attesten, zodat dit *in casu* niet dienstig is.

Waar de verzoekende partijen aanvoeren dat er geen rekening werd gehouden met heel wat medische attesten, dient - in tegenstelling tot wat door de verzoekende partijen wordt voorgehouden - vastgesteld te worden dat deze attesten nooit gevoegd werden aan hun aanvraag. In het administratief dossier zijn enkel de medische attesten van 31 oktober 2011, 11 januari 2012, 12 januari 2012 en 12 april 2012 terug te vinden. Met al deze attesten werd rekening gehouden.

Met hun betoog maken de verzoekende partijen geen schending van de motiveringsplicht aannemelijk, noch van het zorgvuldigheidsbeginsel of redelijkheidsbeginsel. Evenmin blijkt er sprake te zijn van overschrijding of afwending van macht.

Wat betreft de aangevoerde schending van het vertrouwensbeginsel laten de verzoekende partijen na uiteen te zetten waaruit de schending zou kunnen worden afgeleid. Dit onderdeel van het middel is niet ontvankelijk.

Het eerste middel is ongegrond.

In een tweede middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name van de hoorplicht en van de zorgvuldigheidsplicht.

Ter adstruering van hun middel zetten de verzoekende partijen uiteen wat volgt:

“Doordat verwerende partij voorafgaand de bestreden beslissing geen enkele inzage in het dossier van de Dienst voor Vreemdelingenzaken aan verzoekster heeft verleend;

EERSTE ONDERDEEL

Terwijl de hoorplicht volgens de Raad van State op die wijze moet worden georganiseerd “dat de betrokkene ook de gelegenheid moet hebben om nuttig, d.w.z. met kennis van zaken, voor zijn belangen op te komen” of “dat er toch voor gezorgd moet worden dat de wijze waarop de betrokkene wordt gehoord een dienstig verhoor mogelijk maakt”

Vertrekkend vanuit het doel van de hoorplicht heeft de Raad van State geoordeeld dat alvorens een overheid een beslissing neemt, alle gegevens, die haar beslissing zullen ondersteunen, moeten voorwerp uitmaken van het debat:

“dat ... volgens een in een uitvoerige rechtspraak vastgelegd beginsel van behoorlijk bestuur, de overheid de bestuurde in de gelegenheid moet stellen zijn standpunt te verdedigen vooraleer zij een voor de bestuurde zwaarwichtige beslissing treft; dat krachtens het beginsel zelf van het debat voor de overheid die zich naar aanleiding van een beroep moet uitspreken, in samenhang met het beginsel van behoorlijk bestuur geen beslissing mag worden getroffen op basis van een gegeven dat tijdens de administratieve procedure niet ter sprake is gebracht”

Het contradictoir karakter van het verhoor bij het beroepsorgaan brengt echter nog verdergaande verplichtingen voor het bestuur met zich mee:

“dat dergelijk naar voren brengen van een standpunt slechts zin heeft wanneer de betrokkene een deugdelijke kennis heeft van de essentiële gegevens die het bestuur in haar besluitvorming heeft betrokken”⁴ of nog “dat ...de adviescommissie de betrokkene vooraf duidelijk inlicht over de essentiële gegevens van het dossier dat tegen hem is opgesteld”⁵.

De betrokkene moet een deugdelijke kennis hebben van de essentiële gegevens die het bestuur wil betrekken in haar beslissing.⁶

In latere rechtspraak heeft de Raad dan verduidelijkt wat zij onder meer verstaat onder essentiële gegevens:

“dat de verwerende partij verplicht was verzoeker in de gelegenheid te stellen haar zijn standpunt ter kennis te brengen met betrekking tot de feitelijke en juridische grondslag van de maatregel die zij in het vooruitzicht stelde” of “que le demandeur ne peut user utilement de son droit de recours et faire valoir son argumentation s’il n’a pas la possibilité de prendre connaissance des pièces du dossier sur lesquelles l’autorité compétente va fonder son appréciation” .

In navolging van de rechtspraak van de Raad van State geeft Opdebeeck ook aan hoe de betrokkene hieraan voorafgaand kennis krijgt: “De tenlasteleggingen moeten worden medegedeeld, om toe te laten daarover uitleg te geven en zich, na inzage van het volledige dossier, daarover te rechtvaardigen”. Eerst deelt men de essentiële gegevens in het algemeen mee en dan moet de betrokkene de mogelijkheid krijgen om het volledige dossier in te kijken.

Op grond van deze rechtspraak kan men niet anders dan besluiten dat het hoorrecht, de administratie de plicht oplegt om de betrokkene de gelegenheid te geven het volledige dossier in te kijken.

TWEEDE ONDERDEEL

Terwijl ook het zorgvuldigheidsbeginsel de administratie noopt om de betrokkene op een nuttige wijze te horen en inzage te geven in het dossier. In de eerste plaats leidt dit ook tot de conclusie dat de overheid in dat licht de betrokkene met alle feiten confronteert, die zullen dienen om de eventuele beslissing te ondersteunen

Het zorgvuldigheidsbeginsel is onder meer het beginsel “dat inhoudt dat bij de voorbereiding en bij het nemen van een overheidsbesluit alle relevante factoren en omstandigheden worden afgewogen”, “dat de overheid verplicht zorgvuldig te werk te gaan bij de (vormelijke) voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk geïnventariseerd en gecontroleerd worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen”.

De Raad van State stelt :

“De overheid is immers verplicht over te gaan tot een zorgvuldig onderzoek naar het bestaan van de in aanmerking komende feiten; uit die verplichting van zorgvuldigheid van feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd, zonder bij die particulier direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van feiten of van zijn toestand geloofwaardig te maken” .

“De overheid die over de beoordelingsbevoegdheid beschikt om een besluit te nemen moet er in de eerste plaats voor zorgen dat haar alle mogelijke nuttige gegevens worden bezorgd opdat zij zou geïnformeerd zijn...De bevoegde overheid, wil zij op regelmatige wijze een beslissing nemen, moet volledig ingelicht zijn over de belangrijke gegevens welke die beslissing kunnen beïnvloeden”.

Het zorgvuldigheidbeginsel dwingt de behandelende overheden ertoe: “om over een volledig dossier te beschikken wat impliceert dat zij het dossier vooraf op zijn volledigheid moet onderzoeken waarna zij met kennis van zaken – in geval van een volledig dossier – kunnen oordelen over het dossier”.

De overheid kan maar zeker zijn over alle feitelijke gegevens te beschikken, wanneer zij de gegevens, die zij gaat gebruiken om haar beslissing te ondersteunen, heeft voorgelegd aan de betrokkene. Immers, enkel in dat geval is de overheid ook zeker dat de eventueel te gebruiken gegevens ook kloppen met de werkelijkheid. Hiertoe moet de betrokkene voorafgaand een beslissing te nemen inzage krijgen van het dossier, zoniet kan hij de overheid niet op een nuttige wijze inlichten of corrigeren.

In casu hebben verzoekers geen enkele inzage gekregen in het dossier van de administratie, zijnde de Dienst Vreemdelingenzaken, noch in enig advies van deze Dienst.

BESLISSINGEN VAN VERWERENDE PARTIJ

Verwerende partij bewijst nergens dat verzoekers inzage in het dossier gekregen hebben voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing;

Op geen enkel moment hebben verzoekers kans gehad om voorafgaand hun dossier in te kijken.

Nooit hebben verzoekers de mogelijkheid geboden gekregen geconfronteerd te worden met de stelling van de adviserend geneesheer in kwestie, noch met zijn verslag;

Voorts wensen verzoekers te wijzen op de volgende wetsbepalingen:

Art. 32 G.W. stelt:

“Ieder heeft het recht elk bestuursdocument te raadplegen en er een afschrift van te krijgen, behoudens in de gevallen en onder de voorwaarden bepaald door de wet, het decreet of de regel bedoeld in art. 134” (eigen cursivering en benadrukking)

Art. 4 Wet 11 april 1994 stipuleert:

“Het recht op het raadplegen van een bestuursdocument van een federale administratieve overheid en op het ontvangen van een afschrift van het document bestaat erin dat eenieder, volgens de voorwaarden bepaald in deze wet, elk bestuursdocument ter plaatse kan inzien, hieromtrent uitleg kan krijgen en mededeling in afschrift ervan kan ontvangen.” (eigen cursivering en benadrukking)

Dat dan ook het algemeen rechtsbeginsel van de hoorrecht is geschonden;

Dat het middel bijgevolg ernstig en gegrond is.”

De aangevoerde hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur, houdt in dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen (RvS 15 februari 2007, nr. 167.853). Het volstaat dat de betrokkene de gelegenheid krijgt zijn of haar standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten, hetgeen ook schriftelijk kan gebeuren.

Waar de verzoekende partijen aan de hand van doctrine en een verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State een uitgebreide uiteenzetting geven over de hoorplicht dient de Raad op te merken dat de verzoekende partijen hiermee niet aantonen dat de bestreden beslissing steunt op het persoonlijk gedrag van de verzoekende partijen op grond waarvan de verwerende partij bepaalde “tenlasteleggingen” aan het adres van de verzoekende partijen weerhield. De bestreden beslissing vloeit immers voort uit de toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en is niet gestoeld op het persoonlijk gedrag van de verzoekende partijen, zoals begrepen in het voornoemd beginsel van behoorlijk bestuur. De loutere toepassing van de vreemdelingenwetgeving inzake de beoordeling van een medische regularisatieaanvraag kan immers bezwaarlijk worden beschouwd als een maatregel die gegrond is op het persoonlijk gedrag van de verzoekende partijen.

Bestuurshandelingen die een weigering inhouden om een door de verzoekende partij gevraagd voordeel te verlenen, zijn niet onderworpen aan tegenspraak daar deze niet zijn gesteund op een tekortkoming van de betrokkene (Cf. RvS 15 februari 2007, nr. 167.887; cf. ook I. OPDEBEEK, “De hoorplicht” in *Beginselen van behoorlijk bestuur in Administratieve rechtsbibliotheek*, Brugge, die Keure, 206, 247). In casu vragen de verzoekende partijen dat hen een voordeel wordt toegekend, met name de regularisatie van hun verblijfssituatie om medische redenen. Te dezen kunnen de verzoekende partijen niet op een dienstige wijze de hoorplicht als algemeen rechtsbeginsel aanvoeren.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen een aanvraag hebben ingediend en dat ze hierbij de volgens hen nuttige stukken aan hun aanvraag hebben gevoegd. Tevens hebben zij hun aanvraag later nog aangevuld met twee recentere medische stukken. De verzoekende partijen hebben dan ook de mogelijkheid gehad om op een nuttige wijze hun aanvraag uiteen te zetten en de mogelijkheid gehad om die aanvraag met alle mogelijke nuttige elementen en bewijsstukken te staven, zodat een schending van de hoorplicht niet kan worden aangenomen.

Er bestaat daarenboven evenmin een verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat zodat de verzoekende partijen niet aantonen hoe zij een recht van verdediging kunnen laten gelden met

betrekking tot de bestreden beslissing die een bestuurlijk karakter heeft. De procedure inzake een medische regularisatieaanvraag is geen juridische maar een administratieve procedure. Op het administratiefrechtelijk vlak zijn de rechten van verdediging enkel van toepassing op tuchtzaken en derhalve niet op de beslissingen die door de verwerende partij worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet (RvS 4 april 2007, nr. 169.748; RvS 5 februari 2007, nr. 167.474; RvS 12 januari 2007, nr. 166.615). De verwerende partij is geen rechtsprekend orgaan en geen enkele wettelijke bepaling verplicht haar de aanvrager te confronteren met de elementen waarmee zij haar beslissing zal staven. Evenmin is er enige wettelijke bepaling die voorziet dat, indien een negatieve beslissing zal worden genomen, de bestuurde uitgenodigd moet worden om hierover zijn opmerkingen te formuleren. De verzoekende partijen kunnen derhalve niet op ontvankelijke wijze aanvoeren dat er geen tegensprekelijk debat was (RvS 18 maart 2005, 142.379).

Waar de verzoekende partijen verwijzen naar rechtspraak van de Raad van State, dient de Raad op te merken dat de verzoekende partijen nalaten aan te tonen dat hun situatie analoog is met de situatie van de personen die aanleiding gegeven hebben tot de door hen aangehaalde rechtspraak. De door de verzoekende partijen aangehaalde rechtspraak heeft betrekking op beroepsorganen. *In casu* is de verwerende partij geen beroepsorgaan en zoals hiervoor werd aangegeven, wordt geen uitspraak gedaan over zwaarwichtige tenlasteleggingen.

Het recht op raadpleging van een bestuursdocument zoals geregeld in artikel 4 van de wet van 11 april 1994 betreffende openbaarheid van bestuur en artikel 32 van de Grondwet veronderstelt een aanvraag tot raadpleging. Uit voornoemde bepalingen blijkt niet dat de verwerende partij inzage moet verlenen in het administratief dossier alvorens tot een beslissing over te gaan. De voornoemde wet van 11 april 1994 legt enkel een verplichting tot passieve inzage op. Zowel de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als de Raad van State bevestigden herhaaldelijk deze passieve openbaarheid op verzoek (RvS 11 juni 2003, nr. 120.369; RvS 2 april 2003, nr. 117.862).

Uit het administratief dossier en het inleidend verzoekschrift blijkt niet dat de verzoekende partijen inzage gevraagd hebben in het administratief dossier of dat dit zou verhinderd geweest zijn. De verzoekende partijen hebben dan ook geen belang bij het argument dat hen geen inzage is verleend.

Daarnaast tonen de verzoekende partijen niet aan welke gegevens hen hadden dienen te worden meegedeeld of op welke wijze dit een invloed zou kunnen gehad hebben op de motieven van de bestreden beslissing.

Ten overvloede wenst de Raad erop te wijzen dat de stukken met betrekking tot de door verwerende partij gebruikte informatiebronnen zich in het administratief dossier bevinden en de verzoekende partijen, gebruik makend van hun inzagerecht de mogelijkheid hadden kennis te nemen van de inhoud van deze informatie.

Geen enkele rechtsregel schrijft voor dat de verwerende partij de verzoekende partijen vooraf moet confronteren met de informatie op grond waarvan zij haar beslissing neemt (RvS 20 oktober 2003, nr. 124.415; RvS 14 juni 2006, nr. 160.052).

Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de verwerende partij oplegt haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De verwerende partij heeft de regularisatieaanvraag van de verzoekende partijen op een individuele wijze beoordeeld en haar beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Aldus kan niet worden vastgesteld dat de verwerende partij hier onzorgvuldig heeft gehandeld.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partijen nooit een verzoek tot inzage gericht hebben tot de verwerende partij. Het verzoekschrift beperkt zich aldus tot een theoretische uiteenzetting inzake de hoorplicht, het inzagerecht en het zorgvuldigheidbeginsel doch laat na aan te tonen dat de verzoekende partijen *in casu* benadeeld werden.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegronnd middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftieng juni tweeduizend veertien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU